26/11/2018

Ι.Μ. Δημητριάδος: Άδικη η εκδίωξή μας από το δημόσιο

/ Επικαιρότητα

“Ὅλοι μαζί οἱ κληρικοί τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δημητριάδος ἀποφασίσαμε νά συντάξουμε καί νά παραδώσουμε στή δημόσια κοινή γνώμη ἕνα κείμενο πού ἐκφράζει τίς ἀπόψεις μας γιά τήν ἐπικείμενη ἐπιχείρηση ἀνασυγκροτήσεως τῶν σχέσεων τῆς Ἐκκλησίας μέ τήν Πολιτεία” ο ἐν ὄψει τῆς ἀναθεωρήσεως τοῦ Συντάγματος, διότι ἔχουμε βαθύτατη συναίσθηση ὅτι εἴμαστε δημόσιοι λειτουργοί καί εἶναι ὑποχρέωσή μας νά ἐνημερώσουμε τούς ποιμαινομένους μας γιά τίς θέσεις τῶν ἀνθρώπων πού θεωροῦν πατέρες καί καθοδηγητές τους. Αὐτές τίς σκέψεις τίς παραδίδουμε στούς ἐντολοδόχους τοῦ λαοῦ, οἱ ὁποῖοι εἶναι οἱ βουλευτές μας καί οἱ δημόσιοι ἄρχοντες τοῦ τόπου, γιά νά τίς λάβουν ὑπόψη τους, μέ τήν ἐλπίδα ὅτι θά πράξουν ὅ,τι εἶναι σωστό καί τίμιο, μέ βάση τήν εὐθύνη πού ἀνέλαβαν ἀπέναντί

μας ὥς ἄνθρωποι πού ἀσκοῦν τήν δημοκρατική ἐξουσία πάνω μας.

Σχετικά λοιπόν μέ τίς ζυμώσεις τῶν τελευταίων ἡμερῶν, πού θορύβησαν καί ἔθλιψαν τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ἔχουμε νά δηλώσουμε τά ἑξῆς:

1. Ἡ Ἑλλάδα ἦταν καί παραμένει ἕνα κράτος δυνατό καί ἀνεξάρτητο, πού ἀποτελεῖται στήν πλειοψηφία του ἀπό ὀρθοδόξους χριστιανούς, βαπτισμένους καί ἐνταγμένους ἐλεύθερα στήν Ὀρθόδοξη Ἀνατολική Ἐκκλησία. Ὅλες οἱ ὑπόλοιπες θρησκευτικές ὁμάδες πού κατοικοῦν στήν Ἑλλάδα ἀπολαμβάνουν τήν θρησκευτική τους ἐλευθερία, ἀσκοῦν τά δικαιώματα τῆς πίστεώς τους ἀπρόσκοπτα καί χαίρονται τήν προστασία πού προσφέρει ἡ δημοκρατία μας, διότι αὐτό ἐπιβάλλει ὁ ἑλληνικός πολιτισμός, τό ἦθος τοῦ Εὐαγγελίου καί τό Σύνταγμα τῆς χώρας, πού τά ἀκολουθοῦν πιστά ὅλοι οἱ ὀρθόδοξοι Ἕλληνες. Ὁ ρατσισμός ἀπάδει τῶν Ἑλλήνων καί τῶν ὀρθοδόξων χριστιανῶν. Ὡς ἐκ τούτου, εἶναι ἀνώφελη καί ἐπικίνδυνη ἡ ἀναθεώρηση τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ Συντάγματος. Ἐπιπλέον, ὁ χαρακτηρισμός τῆς χώρας ὡς «οὐδετερόθρησκης» ἀφήνει τό περιθώριο σέ κάθε εἴδους περιθωριακή ὁμάδα νά θίγει τά δικαιώματα καί τούς τόπους λατρείας τῶν Ἑλλήνων χωρίς καμία ἐπίπτωση. Ἡ ἐλευθερία εἶναι δικαίωμα, ἀλλά πῶς θά προστατευθεῖ ἀπό τήν ἀσυδοσία τό κοινωνικό σύνολο καί μάλιστα τό πιό εὐαίσθητο κομμάτι του, πού εἶναι ἡ νεολαία;

2. Ἡ οἰκογένεια εἶναι ἡ πιό σταθερή βάση πάνω στήν ὁποία πατάει κάθε κοινωνία γιά νά προχωρήσει στήν πρόοδο. Κάθε ἀλλαγή τοῦ χαρακτήρα τῆς οἰκογένειας φέρνει ἐρωτηματικά καί ἀνασφάλειες, διαχωρισμούς καί ὁμαδοποιήσεις, ὀπτικές καί προοπτικές πού περισσότερο φρενάρουν τούς ἀνθρώπους στήν ἐξέλιξή τους παρά τούς βοηθοῦν νά προχωρήσουν μπροστά. Ὅταν οἱ ἄνθρωποι ταλαιπωροῦνται ἀπό τίς προσωπικές τους ἐπιλογές, πῶς μποροῦν νά ἐργασθοῦν γιά τήν κοινή προκοπή; Ἡ διάλυση τῶν ἠθῶν δέν εἶναι πρόοδος καί ἐλευθερία. Ὅπως ἀπέδειξε ἡ ἐμπειρία ἄλλων κοινωνιῶν, ἡ διάλυση τῶν ἠθῶν φέρνει τόν θρίαμβο τοῦ ἐγωισμοῦ καί τῆς ἐπιθυμίας καί βοηθάει στήν ἄνθιση τῆς βίας καί στήν ἐπιβολή τῆς σήψης καί τῆς παρακμῆς. Ἡ οἰκογένεια εἶναι δικλείδα ἀσφαλείας καί πυλώνας προόδου πού δέν πρέπει νά θιγεῖ. Οἱ ὁποιεσδήποτε ἰδιαιτερότητες, οἱ προσωπικές ἐπιλογές καί ὅλες οἱ μορφές συγκατοίκησης μποροῦν νά γίνονται σεβαστές καί νά προστατεύονται. Δέν πρέπει, ὅμως, μέσ’ ἀπό τό Σύνταγμα νά προβάλλονται καί νά ἐμπνέονται ὡς πρότυπα, διότι αὐτό θέτει τήν οἰκογένεια στό πλαίσιο μίας ἀκόμη ἐπιλογῆς καί ὄχι ὡς τόν ἀσφαλή δρόμο καί τό ἀνώτερο πρότυπο γιά τήν ἰσοροπία, τήν εὐτυχία καί τήν προκοπή τῶν μελῶν της.

3. Ὅλο τό πλαίσιο τῶν σχέσεων Ἐκκλησίας – Πολιτείας εἶναι πλέον ξεκάθαρο στήν Ἑλλάδα μέ τούς διακριτούς ρόλους τους. Ἡ ἀπέκδυση τοῦ ὀρθοδόξου μανδύα ἀπό τήν Πολιτεία δέν θά θίξει τήν Ἐκκλησία. Θά θίξει, ὅμως, τήν συνεκτικότητα τοῦ

λαοῦ καί τήν πορεία τῆς κοινωνίας. Θά θίξει τήν ὁμόνοια τοῦ λαοῦ, τά ἤθη καί τίς συνήθειες, τά ἐργασιακά δικαιώματα καί πολλές ἀκόμη λεπτομέρειες τοῦ δημόσιου βίου καί τῆς ἑλληνικῆς ὑπόστασης. Στή δημοκρατία προστατεύονται οἱ λίγοι, χωρίς νά θίγονται οἱ πολλοί. Ὅταν, γιά νά προστατέψουμε τούς λίγους, καταργοῦμε τά κεκτημένα τῶν πολλῶν, τότε πρέπει νά κάνουμε λόγο γιά ἄλλου εἴδους πολίτευμα, ὄχι ὅμως γιά δημοκρατία.

4. Ἡ διευθέτηση τῆς ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας εἶναι κάτι πού ἀφορᾶ τήν Ἐκκλησία. Καμία ἁρμοδιότητα τῆς Πολιτείας δέν δικαιολογεῖ τήν παρέμβασή της στή διαχείριση καί στήν ὀργάνωση τῆς ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ΝΠΔΔ, ἐξαιτίας τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἀνθρώπων πού την ἀπαρτίζουν, δηλ. ἐπειδή εἶναι ἡ Ἐκκλησία τοῦ λαοῦ καί ὄχι ἐξαιτίας τῆς περιουσίας πού κατέχει. Ἡ Ἐκκλησία χάρισε τό σύνολο σχεδόν τῆς περιουσίας της στήν Πολιτεία ἀπό ἀγάπη γιά τόν Ἑλληνικό λαό καί εἶναι σκληρό τώρα νά εἰσπράττει τήν ἀχαριστία καί τήν ἀπαξίωση. Ἡ ἐναπομείνασα περιουσία τῆς Ἐκκλησίας ἐξυπηρετεῖ τό κοινωνικό της ἔργο καί τήν συνεχιζόμενη προσφορά της πρός τούς ἀνθρώπους, κάτι πού ἀναγνωρίζεται ἀπερίφραστα καί ἀναντίρρητα ἀπό τούς πάντες. Ἕνα κράτος πού ἀδυνατεῖ, πλέον, νά παίξει τόν δικό του κοινωνικό ρόλο, δέν εἶναι ἔξυπνο νά ἐμποδίζει καί τήν Ἐκκλησία νά δώσει στούς ἀνθρώπους τήν δική της κοινωνική προσφορά! Τά τελευταῖα ἐμπόδια γιά τήν ἐξαθλίωση στήν Ἑλλάδα τά βάζει, πλέον, μόνο ἡ Ἐκκλησία. Ἀνεξάρτητα ἀπό τήν πίστη τους, ὅλοι οἱ πολιτικοί ὀφείλουν νά τό θυμοῦνται αὐτό.

5. Ὡς κληρικοί δέν ἀρνούμαστε τήν ὁποιαδήποτε θυσία ὑπέρ τῆς Ἑλλάδος. Ἄν ἡ ἀποχώρησή μας ἀπό τήν Ἐνιαία Ἀρχή Πληρωμῆς διευκολύνει τή χώρα νά δραπετεύσει ἀπό τήν κρίση, ἄς τήν κάνουμε! Γνωρίζουμε, ὅμως, ὅλοι πολύ καλά ὅτι δέν πρόκειται νά συμβεῖ κάτι τέτοιο... Εἶναι, πλέον, σίγουρο πώς ἡ παρούσα συζήτηση καί ἡ ἐπιχειρούμενη ἐξέλιξη ἐξυπηρετοῦν συγκεκριμένα μικροκομματικά συμφέροντα καί ταπεινές ψηφοθηρικές ἐπιδιώξεις. Ἀρνούμαστε ἐμεῖς νά γίνουμε τό ἐργαλεῖο τῆς ταπεινῆς φιλοδοξίας κάποιων καί νά μεταβληθοῦμε σ’ ἕνα ἁπλό ἐπιχείρημα ἑνός διαλόγου πού ἀνέκυψε χωρίς οὐσιαστικό λόγο καί χωρίς τή διάθεση νά λυθοῦν τά ἀληθινά προβλήματα τοῦ τόπου.

6. Ἡ μισθοδοσία ὅλων τῶν κληρικῶν τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος εἶναι ἀναφαίρετο δικαίωμά τους χάριν τῆς ἐργασίας, τῆς ἀποστολῆς καί τῆς προσφορᾶς τους. Ἐμεῖς, οἱ κληρικοί τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δημητριάδος, ζητοῦμε ἀπό τήν ἡγεσία τῆς Πολιτείας καί τῆς Ἐκκλησίας τή Συνταγματική κατοχύρωση τῆς μισθοδοσίας μας ἀπό τήν τήν Ἐνιαία Ἀρχή Πληρωμῆς καί ὄχι τήν ἀποχώρησή μας ἀπ’ αὐτή. Ἡ παρούσα κατάσταση δίνει, πλέον, τό δικαίωμα καί τήν ἀφορμή νά διεκδικήσουμε δυναμικά τή δημοσιοϋπαλληλική μας ἰδιότητα, διότι,

πρῶτον, ἐργαζόμαστε ὡς ὑπάλληλοι ἑνός ΝΠΔΔ, δεύτερον, ἐργαζόμαστε γιά τό κοινωνικό σύνολο καί γιά τήν εὐημερία τῆς χώρας καί ὄχι γιά τούς ἑαυτούς μας, τρίτον, ἡ προσφορά μας ἔχει ἱστορική πορεία καί βάθος πολλῶν αἰώνων, τέταρτον, λειτουργοῦμε γιά ἕναν λαό πού στή μεγαλύτερη πλειοψηφία του θρησκεύει καί μᾶς ἀποζητάει, ἔστω καί περιστασιακά στή ζωή του, πέμπτον, εἴμαστε ἐξίσου θρησκευτικοί λειτουργοί ὅπως οἱ κληρικοί ἄλλων θρησκειῶν πού πληρώνονται κανονικά ἀπό τό δημόσιο καί κανείς δέ διανοήθηκε νά θίξει τό καθεστώς αὐτό. Δέν ὑπάρχει, λοιπόν, κάποιος λόγος νά θιγεῖ ἡ δική μας μισθοδοσία, ὅταν αὐτό δέν συμβαίνει μέ καμία ἄλλη θρησκευτική μειονότητα τῆς Ἑλλάδος. Πόσο ἀστεῖο ἀκούγεται νά μένουν ἄθικτοι οἱ κληρικοί τῶν θρησκευτικῶν μειονοτήτων καί νά ἀποβάλλονται ἀπό τήν Ἑνιαία Ἀρχή Πληρωμῆς οἱ κληρικοί τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος!

7. Ἡ δημοσιοϋπαλληλική ἰδιότητα δέν εἶναι ντροπή γιά τόν ἱερέα, διότι, πρῶτον, δέν εἶναι ντροπή γιά κανέναν τίμιο δημόσιο ὑπάλληλο, δεύτερον, δέν ἐγκλωβίζει τήν ἱερωσύνη σέ κοσμικούς κανόνες καί ὡράρια, ἀλλά τήν ἀφήνει νά λειτουργήσει ὅπως καί ἄλλες ὑπηρεσίες πού χρησιμοποιούν ἐνστόλους μέ τά δικά τους διακριτικά χαρακτηριστικά καί τρίτον, εἶναι μία ἐλάχιστη ἔνδειξη εὐχαριστίας καί τιμῆς τῆς κοινωνίας πρός τούς ἀνθρώπους πού ἐργάζονται συντονισμένα καί ἀκούραστα γιά τήν εὐημερία καί τή σταθερότητα τοῦ κοινωνικοῦ ἱστοῦ τῆς χώρας. Ἄν ἡ πολιτεία ἀνταμείβει μέ δημόσιες θέσεις ἀνθρώπους πού ἔχουν ἐξαιρετικές ἐπιδόσεις στόν τομέα τους (ἀθλητές, ἐπιστήμονες κ. ἄ.), εἶναι στοιχειῶδες καθῆκον της νά τό κάνει αὐτό καί μέ τούς ἱερεῖς, διότι σ’ αὐτούς ὀφείλει τήν πνευματική της ποιότητα καί τήν ἰδιοπροσωπία της στό σύνολο τῶν κρατῶν τοῦ πλανήτη.

8. Εἶναι ἄδικο καί ψευδές ἡ δική μας ἐκδίωξη ἀπό τήν Ἑνιαία Ἀρχή Πληρωμῆς νά χρησιμοποιεῖται γιά λαϊκισμούς καί ψηφοθηρικές ἐπιδιώξεις μέ τήν ἐξαγγελία πρόσληψης δέκα χιλιάδων δημοσίων ὑπαλλήλων. Ἐάν ὑπάρχουν αὐτές οἱ δέκα χιλιάδες θέσεις ἐργασίας, γιατί δέν δίνονται μέχρι σήμερα στούς ἀνθρώπους; Ἐάν ἐμεῖς δέν εἴμαστε δημόσιοι ὑπάλληλοι, ποιές θέσεις τοῦ δημοσίου θά ἐλευθερωθοῦν, γιά νά δοθοῦν σ’ αὐτούς πού πρόκειται νά προσληφθοῦν ἀντί ἡμῶν, πού θ’ ἀπολυθοῦμε; Ἄρα αὐτό τό πυροτέχνημα ἀπό ἐπίσημα κυβερνητικά χείλη ἀναγνωρίζει ἀτύπως ὅτι ἐμεῖς δέν εἴμαστε ἁπλῶς θρησκευτικοί λειτουργοί, ἀλλά καί δημόσιοι ὑπάλληλοι, ἀφοῦ τίς δικές μας θέσεις θέλουν νά πάρουν γιά νά τίς δώσουν σέ ἄλλους ἐργαζομένους.

9. Τώρα πιά εἶναι εὐκαιρία νά ἀπεγκλωβιστεῖ ἡ συζήτηση γιά τή μισθοδοσία τῶν ἱερέων ἀπό τή σχέση της μέ τήν ἁρπαγή τῆς ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας ἀπό τό κράτος. Ἐμεῖς δέν θέλουμε νά πάρουμε αὐτά πού χρωστάει ἡ Πολιτεία στήν

Ἐκκλησία. Ἐμεῖς θέλουμε νά θεωρούμαστε κομμάτι τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, διότι αὐτό εἴμαστε. Εἴμαστε ζωντανό κομμάτι τοῦ λαοῦ καί γι' αὐτόν ἐργαζόμαστε. Δέν εἴμαστε ἀργόσχολοι, πού περιμένουν νά ἀπολαύσουν τά κληρονομικά τους δικαιώματα ἀπό μία περιουσία πού κάποτε ἁρπάχτηκε ἤ δωρήθηκε. Εἴμαστε κανονικά ἐργαζόμενοι, ὅπως ὅλοι οἱ Ἕλληνες ἐργαζόμενοι. Προσφέρουμε τά ταλέντα, τίς γνώσεις, τή φιλοτιμία καί τόν ζῆλο μας γιά τή σταθερότητα τῆς Ἑλλάδος καί γιά τή διακονία τοῦ λαοῦ. Μία χώρα πού ἀπολαμβάνει τή ζωντανή παρουσία τῶν κληρικῶν της καί τά ἀνυπολόγιστα ὀφέλη ἀπό τήν παρουσία αὐτή, δέν εἶναι κακό νά ἀναλάβει τή στοιχειώδη συντήρησή τους.

Μέ τήν ἐλπίδα ὅτι οἱ παραπάνω σκέψεις θά τύχουν τῆς δεούσης προσοχῆς ἀπό τούς δημόσιους λειτουργούς τῆς περιοχῆς μας καί θά συμβάλλουν, ἔστω καί ἐλάχιστα, στόν ἀνακύψαντα διάλογο, διατελοῦμε μετά τῆς δεούσης τιμῆς.

Ἅπαντες οἱ κληρικοί τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δημητριάδος